

Υπόθεση εργασίας:

Έστω ότι ο Χ και ο Ψ πρωτοϊδωθήκανε την Πρωτοχρονιά της αλλαγής του αιώνα στο σπίτι μιας κοινής τους φίλης, κάπου στον Βύρωνα, και ο Χ δεν πολυσυμπάθησε τον Ψ, διότι ο Ψ ήταν σε κατάσταση μέθης.

Έστω ότι Χ και Ψ ξανασυναντήθηκαν το καλοκαίρι της ίδιας χρονιάς στο σπίτι ενός άλλου κοινού φίλου, για να παρακολουθήσουν αγώνες κάποιου διεθνούς τουρνουά καλαθοσφαίρισης, και ανάμεσα σε αλκοόλ, μεζέδες, τρίποντα και ριμπάουντ, ο Χ και ο Ψ ερωτεύτηκαν.

Έστω ότι έζησαν πολλά χρόνια μαζί, γράψανε ο ένας στον άλλο γράμματα, φιλήθηκαν στους δρόμους και στα μπαρ, πήγανε ταξίδια, μαγείρεψαν ο ένας για τον άλλον και οι δύο μαζί για τους φίλους τους, χάσανε τις μανάδες τους με λίγους μήνες διαφορά, ο Χ αρρώστησε και κόντεψε να πεθάνει δυο φορές αλλά ήταν καλά και ο Ψ ήταν δίπλα του, ο Ψ άρχισε να βραβεύεται για τη δουλειά του και ο Χ ήταν δίπλα του, τσακώθηκαν, οι δρόμοι τους χώρισαν, αλλά

κάθε βράδυ,

κάθε βράδυ,

κάθε βράδυ,

σε όποια χώρα και να βρίσκονταν, με όποιον και να ήταν μαζί, όπως και να ήταν η σχέση τους, τηλεφωνιόντουσαν στις δώδεκα τα μεσάνυχτα για να βεβαιωθούν ότι όλα είναι οκ.

«Είσαι καλά;»

«Ναι. Εσύ; Όλα καλά;»

«Καλά.»

«Καληνύχτα.»

«Καληνύχτα.»

Έστω, ότι ο Χ και ο Ψ έδωσαν ρητή υπόσχεση, εκπεφρασμένη προφορικός και γραπτώς, ότι θα βρίσκονται ο ένας στη ζωή του άλλου «για πάντα».

Έστω, ότι ο Ψ τηλεφώνησε στον Χ είκοσι χρόνια μετά την υπόσχεση εκείνη, για να του πει ότι διεγνώσθη με κάποια ανίατη ασθένεια.

Έστω ότι ο Χ παράτησε ό,τι έκανε μέχρι εκείνη τη στιγμή και ό,τι σχεδίαζε να κάνει τους επόμενους μήνες, και άρχισε να μιλάει με τους γιατρούς, να μαθαίνει ποιο φάρμακο κάνει τι και να κοιμάται σε καναπέδες, κρεβάτια και πολυθρόνες νοσοκομείων.

Έστω ότι ο Ψ άφησε την τελευταία του πνοή πέντε και κάτι μήνες μετά από εκείνο το τηλεφώνημα.

Η παρούσα εργασία θα επιχειρήσει να αποδείξει ότι η δέσμευση «για πάντα» που δηλώθηκε προφορικός και γραπτώς ανάμεσα στον Χ και τον Ψ είκοσι χρόνια νωρίτερα, παρέμεινε σε ισχύ, ακόμα και μετά τον θάνατο του ενός εκ των δύο.

10.11

Είμαι ξύπνιος από τα χαράματα που ήρθε το ασθενοφόρο και σε πήρε. Δεν ξέρω αν μπορώ να λέω «σε πήρε». Πήρε ένα σώμα τελospάντων. Ένα σώμα που ανήκε σε σένα. Αλλά και σε μένα.

Οδηγώ όλη μέρα χωρίς να έχω κάπου να πάω. Απλώς για να απασχολείται το μυαλό με κάτι. Πράσινο, συμπλέκτης, πρώτη ταχύτητα, γκάζι, ανέβασμα ταχύτητας, στροφή το τιμόνι, πορτοκαλί, κατέβασμα

ταχύτητας, φρένο και πάλι από την αρχή. Με παίρνουν εκατομμύρια τηλέφωνα. Απαντάω. Πώς, γιατί, από πότε, πόσον καιρό το ξέρατε, γιατί δε μας είπατε τίποτα. Γιατί έτσι. Γιατί ήταν το μυστικό μας. Τώρα, το μυστικό μας κυκλοφορεί ελεύθερο, γίνεται μελαγχολικά ποστ, θλιμμένα εμότικον και ηλίθιες απορίες. Το μυστικό αυτών των πέντε μηνών, τώρα έχει σκορπίσει στον αέρα, έχει μοιραστεί σε πολλούς, έχουν πάρει όλοι μια μικρή δόση, κι εγώ είμαι άδειος πια δε μου έχει μείνει τίποτα.

Περνάω τα μισά φανάρια με κόκκινο. Κλείνω τα τηλέφωνα. Γυρίζω σπίτι.

Αν υπάρχει η Πρώτη Νύχτα Γάμου, τότε υπάρχει και η Πρώτη Νύχτα Πένθους.

11.11

Ξημερώνει και δεν έχω πια κανέναν να φροντίσω.

Άγνωστοι άνθρωποι μου κάνουν ερωτήσεις που δεν καταλαβαίνω. Τριαντάφυλλα ή γαρίφαλα; Τι χρώμα; Τι να γράφει πάνω η κορδέλα; Πόσα άτομα περιμένετε να έρθουν; Μόνο εννιά άτομα επιτρέπονται μέσα, ποιοι θα είναι αυτοί οι εννιά; Θα μιλήσει κάποιος; Εσείς; Όχι εσείς; Κάποιος άλλος;

Δεν καταλαβαίνω για ποιο θέμα μου μιλάνε. Δεν καταλαβαίνω ποιος τους απαντάει με τη φωνή μου.

Βραδιάζει.

Δεύτερη Νύχτα Πένθους.

12.11

Κόσμος πολύς. Πρόσωπα πίσω από μάσκες. Ένας εαυτός μου τους ξέρει και τους χαιρετάει όλους. Ένας άλλος, πιο μέσα μου, δεν αναγνωρίζει κανέναν. Ποιοι είναι όλοι αυτοί; Δάκρυα και σάλια και μύξες παντού. Ακούω κάποιον να λέει «Έλα να τον αποχαιρετήσεις μόνος σου. Θα βγούμε έξω εμείς.»

Τι λένε; Για ποιο πράγμα μου μιλάνε;

Περπατάμε σε μιαν ανηφόρα. Γυρίζω προς τα πίσω. Όλοι αυτοί οι άγνωστοι που με χαιρετούσαν την ανεβαίνουν κι αυτοί. Φτάνουμε σε μια τρύπα. Κάποιοι τραγουδάνε. Ακούω τον έξω μου εαυτό να μιλάει κλαίγοντας. Δεν καταλαβαίνω τι λέει. Μιλάει σε μια γλώσσα που μου είναι άγνωστη, ακατανόητη. Οι άνθρωποι με κοιτάζουν σα να θέλουν κάτι από μένα. Ή σα να μη θέλουν τίποτα. Σαν να με λυπούνται για κάτι. Δεν ξέρω γιατί με λυπούνται αυτοί οι άγνωστοι άνθρωποι. Δε θέλω να ξέρω και δε θέλω να με λυπούνται.

Το βράδυ χτυπάνε το κουδούνι μου. Ανοίγω την πόρτα, κάποιοι πολύ φιλικοί άνθρωποι μπαίνουν μέσα στο σπίτι μου με μια τσάντα γεμάτη τάπερ με φαγητά. «Έχεις φάει τίποτα; Έχεις κοιμηθεί καθόλου; Θες να μείνει κάποιος από εμάς μαζί σου απόψε;»

Τρίτη Νύχτα Πένθους.

...